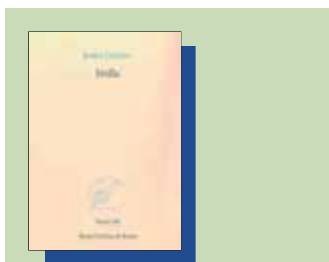

«Produeix tristesa la consciència...»

Manllevo per al títol d'aquest article un vers del meu amic poeta Jaume Bosquet, del seu llibre *Triacant*, perquè és l'arrencada d'un dels poemes-riu amb més força que he llegit en els últims dos anys. «Produeix tristesa la consciència / no ja de l'absurd sinó de la consternació / que tinc davant tantes peces soltes / la impossibilitat de poder definir exactament / alguna cosa o alguna persona / aquesta cruel evidència de no saber ni qui sóc / és realment un buit / la veritat inqüestionable allò que he de saber captar...». És evident que ara ens queda fora de context, però el que em calia deixar dit és que el nou llibre de Jordi Llavina –*Vetlla*, Premi Vicent Andrés Estellés 2011– m'ha empès a revisitar aquest poema de Bosquet. I sigui dit, també, que els recomano l'experiència de fer conuiu ambdues lectures, no pas perquè en destriïn les diferències o les semblances sinó perquè tornin a constatar allò que ja he sentit expressar més d'un cop a Llavina i és que la poesia té una importància extraordinària per modular i per fer més subtil la nostra mira-

ROGER COSTA-PAU
rcostapau@presencia.cat

En aquest últim llibre de Jordi Llavina (la seva primera «nouvelle» en vers) continua viva la força lírica del poeta llaurador

VETLLA

Autor: Jordi Llavina
Editorial: Poesia 3i4
Pàgines: 96
Preu: 12 €

Amb *Vetlla*, Jordi Llavina va guanyar el Premi Estellés de Poesia 2011. *Vetlla* parteix d'un argument narratiu: l'ambigua relació entre un noi una noia, l'any 1984.

da. Fa cosa d'un any, vaig tenir el privilegi de poder escriure unes ratlles en aquest mateix espai sobre un altre llibre de Llavina, l'anterior: *País de vent*. No cal dir que *Vetlla* i *País de vent* són llibres amb una concepció i una escriptura ben diferents. Però en tot cas no bellugaria cap coma ni cap punt del que vaig deixar escrit sobre el poeta; en parlava «com d'algú que viu abraçat al convenciment que *ser en el temps* implica un compromís fort amb la vida; d'algú que ja ha après a vèncer la provisionalitat de les simplificacions en tot i d'algú que sap que per ser consistent en aquesta comesa ha de provar amb insistència d'utilitzar el rascllet dels dits per llaurar el fang d'un parterre».

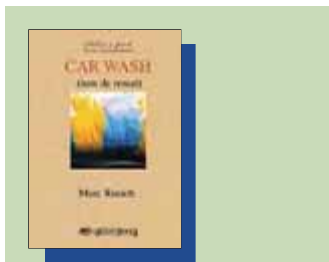
Llavina és un llaurador de raça, i no cal ser gaire astut per adonar-se que, amb *Vetlla*, aquest llaurador insistent ja fa temps que té incorporats al cos els assonaments que ofereix la terra abusada. També *Vetlla* és una sorpresa en relació amb el tipus d'escriptura a què el poeta ens tenia acostumats: ell mateix parla de la seva primera *nouvelle* en vers. Tres parts que es desple-

guen, pel que fa a l'estructura mètrica, en octosíl·labs, alexandrins i decasíl·labs, i val a dir que ni la tria ni la progressió hi són aleatòries, ben al contrari. Hi ha una història de dos adolescents l'eix vertebrador de la qual és un llibre (ni més ni menys que un llibre, el llibre de la Vida o, si es vol, un llibre de llibres) que en certa manera s'ha de llegir com una crònica que arrenca de la vida viscuda dels anys vuitanta ençà. En realitat, d'aquests versos traspuen les inquietuds, els referents intel·lectuals i tot l'espai reflexiu en què el poeta ha anat furgant al llarg dels anys. Però no només això: en *Vetlla* continuen vives les raons múltiples que expliquen per què Llavina ha escrit i escriu poesia. Hi ha la constant i profunda necessitat reflexiva sobre la condició humana, i no cal dir que el poeta és a anys llum de fer preciosisme en temàtiques que van des de l'experiència estètica, el suïcidi, la pèrdua de la innocència, la *vanitas vanitatis*, la soledat, el sexe o la mort. Aquí és on apareix el lirisme més revelador del poeta. El lirisme que té a la sang el llaurador. El tràmec irrenunciable.

Sense rescat possible?

Marc Rosich (1973) és un dels professionals més complets del teatre català actual: dramaturg, actor, director i traductor. Com a dramaturg ofereix una doble vessant: creador d'obres originals i textos (dramàtics o no) d'altres escriptors catalans o estrangers. *Tirant lo Blanc*, *Mort de dama*, *Pedra de tartera* i *Mequinensa*, esplèndides adaptacions de la narrativa de Joanot Martorell, Llorenç Villalonga, Maria Barbal o Jesús Moncada, i Shakespeare, Schiller, Noël Coward o Michel Houellecq, respectivament, en són exemple. Ultra les qüestions teatrals, Rosich ha

ENRIC GALLÉN
egallen@presencia.cat

CAR WASH (TREN DE RENTAT)

Autor: MARC ROSICH
Editorial: AROLA EDITORS
Pàgines: 102
Preu: 12 €

resolt encertadament traslladar la riquesa i varietat expressiva dels textos narratius al llenguatge dramàtic. L'excel·lent resultat palesa la competència d'un escriptor enamorat de la llengua i necessitat d'oferir-la en la seva diversitat i puresa en funció de la realitat descrita. La preocupació per la llengua sura també en la producció pròpia, com a *Car Wash (Tren de rentat)*, un text insòlitàment valent del teatre català. L'acció transcorre en una estació de servei d'una urbanització abandonada per on pul·lulen uns personatges situats en el llindar de la norma social i també de la lingüística. Ro-

sich ha decidit violentar la llengua i mostrar-ne una determinada parcel·la, en què sis personatges s'expressen en castellà, en català o en totes dues, indistintament, en un estat de convivència i sense conflicte. El problema de fons dels éssers deseparats de *Car wash* no és la llengua, sinó les dificultats de supervivència individual i col·lectiva en un món hostil i salvatge. No hi ha gaires escriptors que hagin expressat amb tanta duresa, com ha fet Rosich, la dificultat del rescat d'un grup humà abandonat de Déu i els seus representants terrenals, aquells que els han girat la cara sense contemplacions.